

i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448).

§ 2. Upoważnia się na okres do dnia 31 grudnia 1952 r. centralne zarządy, Zjednoczone Zakłady Przemysłu Gazów Technicznych, Zarząd Przemysłu Farb i Lakierów i instytuty naukowo-badawcze, podległe Ministrowi Przemysłu Chemicznego, do:

- 1) udzielania osobom, nie wymienionym w § 8 rozporządzenia, zamówień w zakresie dostaw, robót i usług do wysokości 15.000 zł, a w zakresie robót i usług dotyczących projektodawstwa inwestycyjnego (według ramowej umowy o dzieło, zatwierdzonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego) — do wysokości 90.000 zł, bez potrzeby uzyskiwania stwierdzenia, że osoby wymienione w § 8 rozporządzenia nie mogą zamówień wykonać;
- 2) udzielania osobom, nie wymienionym w § 8 rozporządzenia, z którymi zawarto umowy w zakresie i w wysokości określonej w pkt 1, zaliczek do wysokości 15% wartości umowy po częściowym jej wykonaniu, z zastrzeżeniami zawartymi w § 57 ust. 3 i § 58 ust. 2 rozporządzenia;
- 3) zwalniania osób, wymienionych w pkt 2, od obowiązku złożenia zabezpieczenia przy zawieraniu

umów w zakresie świadczenia usług do wysokości 15.000 zł.

§ 3. 1. Zamówienia nie można udzielać pracownikowi przedsiębiorstwa, wymienionego w § 8 rozporządzenia, o ile przedmiot zamówienia wchodzi w zakres działania tego przedsiębiorstwa, bez uprzedniego stwierdzenia przez nie, że zamówienia wykonać nie może.

2. Zamówienia w zakresie robót i usług dotyczących projektodawstwa inwestycyjnego nie mogą być udzielane pracownikom biur projektów, bez względu na charakter ich zatrudnienia.

3. W przypadku konieczności udzielania zamówień swemu pracownikowi zamawiający powinien uprzednio stwierdzić, że dana usługa nie może być wykonana we własnym zakresie działania zamawiającego.

§ 4. Zarządzenie nie dotyczy zamówień na usługi o charakterze naukowym, literackim i artystycznym.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Chemicznego: w z. B. Taban

1312

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 21 sierpnia 1951 r.

w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej.

Na podstawie § 16 uchwały Nr 27 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej, objętej planami inwestycyjnymi, poczynsz od planu inwestycyjnego na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-3, poz. 124) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podległe Ministrowi Handlu Wewnętrznego jednostki organizacyjne jak również wydziały handlu przy prezydium wojewódzkich rad narodowych i Prezydium Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi obowiązane są ściśle stosować zasady dyscypliny rzeczowej i finansowej realizacji planów inwestycyjnych, a w szczególności zasady, zawarte w uchwale Nr 27 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej, objętej planami inwestycyjnymi, poczynsz od planu inwestycyjnego na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-3, poz. 124) i instrukcji w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji, objętych planem inwestycyjnym na rok 1951, wprowadzonej zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r. wraz z późniejszymi zmianami, wprowadzonymi zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 4 czerwca 1951 r. oraz w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Naruszenie zasad dyscypliny inwestycyjnej stanowi w szczególności:

- 1) angażowanie środków inwestycyjnych na roboty, usługi lub dostawy niezgodne z programem rzeczowym planu inwestycyjnego lub ponad limit finansowy właściwego składowika tytułu, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 3 uchwały powołanej w § 1;
- 2) zlecenie wykonania dokumentacji technicznej bez zatwierdzonego założenia projektu;
- 3) dokonywanie zamówień z terminem dostaw późniejszym niż przewidziany w harmonogramie wykonania inwestycji;

4) dokonywanie zamówień bez określenia ceny dostaw na zasadzie cennika lub cen opartych na wstępnej kalkulacji, a gdy chodzi o dobra z importu — na warunkach innych niż ogólne warunki dostaw towarów z importu;

5) rozpoczynanie robót, prowadzonych systemem gospodarczym, przed otwarciem wypłat, bez umowy lub bez zlecenia wewnętrznego udzielonego na piśmie, bez wyceny na podstawie stosownych kosztorysów albo bez stwierdzenia głównego (starszego) księgowego, że zlecenie mieści się w ramach limitów finansowych inwestora;

6) wykonywanie robót, prowadzonych systemem gospodarczym, w rozmiarach przekraczających program rzeczowy lub limit finansowy, wskazany w otwarciu wypłat;

7) zaniedbanie ograniczenia rzeczowego zakresu planowanej inwestycji w przypadku niemożności uzyskania środków dodatkowych na jej sfinansowanie;

8) zaniedbanie obowiązku zawiadomienia inwestorów nadrzędnych o przewidzianym niewykorzystaniu środków inwestycyjnych;

9) zaniedbanie obowiązku bieżącego przeswiania do banku finansującego odpisów wszelkich umów i zleceń (w tym i dodatkowych) podlegających zapłacie ze środków inwestycyjnych;

10) nieterminowe przedkładanie bankowi finansującemu dokumentacji prawnej i technicznej, dokumentów ustalających wysokość zadań oszczędnościowych oraz dokumentów stwierdzających wykonanie tych zadań w etapie projektowania;

11) używanie zaliczek ze środków inwestycyjnych niezgodnie z celem, na który zostały wypłacone, oraz nieterminowe ich rozliczanie;

12) zaniedbanie obowiązku terminowego sprawdzenia faktur (rachunków) przedłożonych do zapłaty i do-

- puszczanie do zastępczego dysponowania środkami inwestycyjnymi przez bank;
- 13) zaniechanie obowiązku terminowego sprawdzania rachunków przejściowych;
- 14) zaniechanie obowiązków w zakresie sprawozdawczości inwestycyjnej, w tym również zaniechanie ścisłego przestrzegania terminów sprawozdawczości;
- 15) zaniechanie obowiązku dostarczania wykonawcy dokumentacji technicznej w terminach przewidzianych umową;
- 16) zaniechanie innych obowiązków wynikających z przepisów o dyscyplinie inwestycyjnej.

§ 3. W przypadku stwierdzenia naruszenia dyscypliny inwestycyjnej decyzję o zastosowaniu sankcji podejmuje kierownik danej jednostki organizacyjnej, w której nastąpiło naruszenie dyscypliny, zgodnie z przepisami § 13 uchwały powołanej w § 1.

§ 4. 1. Przed nałożeniem sankcji należy dać obwinionemu pracownikowi możliwość złożenia wyjaśnień.

2. Decyzję o zastosowaniu sankcji z uzasadnieniem należy doręczyć pracownikowi wraz z pouczeniem o przysługujących mu środkach prawnych.

§ 5. 1. Od decyzji, wydanych w I instancji, służy odwołanie do kierownika jednostki organizacyjnej bezpośrednio wyższego.

2. Odwołania można wносить w ciągu 7 dni od doręczenia decyzji za pośrednictwem kierownika jednostki, który wydał orzeczenie.

3. Orzeczenia wydane przez Ministra, orzeczenia wydane w II instancji oraz orzeczenia, od których nie złożono w terminie odwołania — są ostateczne.

§ 6. 1. Kierownicy jednostek, którzy wydają orzeczenia w I instancji, powinni o każdym przypadku zastosowania sankcji zawiadomić kierownika jednostki właściwej do rozpoznania odwołania (§ 5), a jeżeli decyzję wydał inwestor naczelny — Ministra Handlu Wewnętrznego.

2. Zawiadomienie wraz z odpisem decyzji i odwołaniem — jeżeli zostało złożone — należy przesłać niezwłocznie po upływie terminu dla złożenia odwołania.

3. Kierownik jednostki, uprawniony do orzekania w II instancji, może — po rozpoznaniu odwołania — orzeczenie wydane w I instancji zmienić lub uchylić.

§ 7. 1. Sankcja może być wykonana tylko na podstawie orzeczenia ostatecznego.

2. Sankcja, przewidziana w § 12 ust. 1 lit. d) powołanej w § 1 uchwały, może być wykonana dopiero po uzyskaniu zatwierdzenia przez inwestora szczebla bezpośrednio wyższego w stosunku do inwestora, który wydał orzeczenie w I instancji.

§ 8. Przy orzekaniu sankcji władze orzekające powinny brać pod uwagę częstotliwość przekroczeń oraz stopień winy pracownika, który dopuścił się naruszenia dyscypliny inwestycyjnej.

§ 9. W przypadku gdy naruszenie dyscypliny inwestycyjnej następuje w wyniku złej woli lub rażącego niedbalstwa pracownika i nosi znamiona czynu podlegającego ściganiu w myśl przepisów karnych, należy zawiadomić o przestępstwie władze właściwe do ich ścigania.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. S. Ochab

1313

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 22 września 1951 r.

w sprawie ustalenia zasad kontraktacji i umów ramowych z przewoźnikami prywatnymi o przewóz środków opałowych.

Na podstawie pkt 10 uchwały Nr 391 Prezydium Rządu z dnia 26 maja 1951 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w opał zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się przedsiębiorstwa handlu hurtowego środkami opałowymi do zawierania umów z przewoźnikami prywatnymi dla wykonania zadań, wynikających z uchwały Nr 391 Prezydium Rządu z dnia 26 maja 1951 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w opał.

§ 2. 1. Zawarcie umowy z przewoźnikiem prywatnym dozwolone jest w przypadku, jeśli Państwowa Komunikacja Samochodowa, a w miejscowościach, gdzie jej nie ma — spółdzielnia pracy transportowej stwierdzi, że nie może podjąć się rozwózki środków opałowych bądź że może się podjąć tylko częściowej rozwózki.

2. Warunek ten nie jest wymagany w miejscowościach, gdzie nie ma ani Państwowej Komunikacji Samochodowej, ani spółdzielni pracy transportowej. Od przewoźnika prywatnego należy żądać okazania zaświadczenia wydziału komunikacyjnego prezydium właściwej rady narodowej, że nie został przez ten wydział skierowany do innej pracy. W razie nieprzedstawienia takiego zaświadczenia umowa nie może być zawarta.

§ 3. 1. Umowy mogą być zawierane wyłącznie z osobami legitymującymi się dokumentem, uprawniającym do zarobkowego przewożenia towarów.

2. Warunek ten nie dotyczy rolników wykonujących przewozy towarowe ubocznie i dorywczo wozami konnymi.

§ 4. 1. Umowy mogą być zawarte na poszczególne okresy dostaw środków opałowych.

2. Umowy zawiera się według wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 5. 1. Umowy winny przewidywać wynagrodzenie za przewozy na warunkach określonych w pismach okólnych Ministra Handlu Wewnętrznego Nr U-VI-D-41-c/1 z dnia 20 stycznia 1950 r. i Nr U-VI-D-41-b/6 z dnia 5 sierpnia 1950 r.

2. Umowy mogą przewidywać wynagrodzenie za przestoje w wysokości nie przekraczającej 4 zł za każdą godzinę i tonę nośności pojazdu. Za nieprzerwany przestój powyżej 2 godzin opłaty mogą być zwiększane, jednak nie więcej niż o 50%.

§ 6. Umowy o przewóz węgla, zawarte przez dystrybutorów hurtowych węgla za zgodą właściwych prezydiów rad narodowych, zachowują swoją ważność aż do ich wygaśnięcia również w tych przypadkach, w których oparte zostały na zasadach innych niż ustalone w niniejszym zarządzeniu.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. S. Ochab